

НЕЗАБРАВЕНИ МИГОВЕ ЗА ЦЪРКВА ДЕБРЕНЕ

Бисерка ВЕЛИКОВА

След месеци на упорит труд така очакваният ден настъпи - 12. 06. 2004 г. - освещаването на новия молитвен дом в с. Дебрене, обл. Добрич. Дълго преди това местните ярващи се молехме

през този ден Бог да ни дари със слънце. И Той наистина го направи. Това беше чудесна опитност, защото занизалите се напоследък дъждовни дни предвещаваха лошо време.

На сутринта дворот се изпълни с множество

гости от Тервел, Балчик, Кардам, Ген. Тошево, Добрич, Стожер, Варна, Белослав и Брестак. Много от местните жители също откликнаха на поканата.

Старейшината на църквата в Дебрене - брат Никола Стойков -

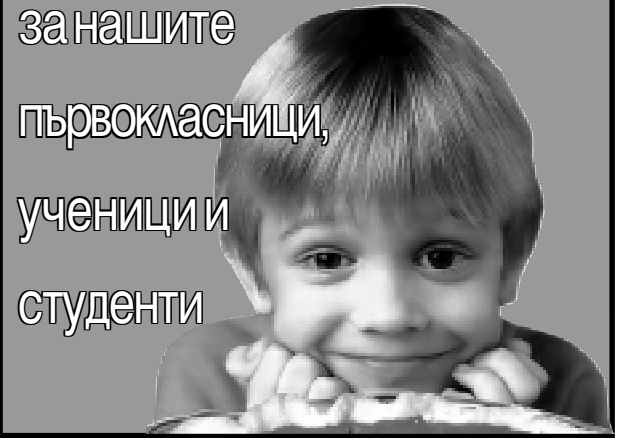
Бони Бонев тържествено връчва ключа за новата църква на старейшината Никола Стойков

отпрати приветствие и ни запозна накратко с историята на църквата. Разбрахме, че един от първите адвентисти в България е именно от това село. Центърът на проповедите на скъпите ни гости брат Никола Левтеров и брат Бони Бонев беше църквата, което е напълно разбираемо. През цялото време програмата беше разнообразявана с музикални изпълнения на юноши и младежи от Добрич и Варна. По традиция имаше тържествено връчване на ключа на църквата и молитва за благословение.

Водени от желанието да прекараме заедно и

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за нашите
първокласници,
ученици и
студенти

следобедните съботни часове, се отправихме към не безизвестната местност „Славната канара“. Цялата колона от наши коли премина през селото. Този акт направи голямо впечатление на местното население и на работещите в горското стопанство, които в недоумение се питаха: „Да не би днес да е съборът?“ (става въпрос за традиционния фолклорен събор, който се провежда всяка година през юни месец).

Изказваме своята голяма признателност към хората, благодарение на които молитвеният дом в Дебрене е факт. Специална благодарност отправяме и към доброволците от Варна и Добрич, които не пестиха време и сили, а проявиха голямо усърдие в работата.

Бог да благослови новата адвентна църква в село Дебрене, а с това си пожелаваме и нов подем на делото тук!

ИСТОРИЯ НА АДВЕНТНАТА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ

Венцислав ПАНАЙОТОВ

Първият адвентист във Варна е Кънчо Иванов, който е кръстен на 29. 01. 1921 г. (но не във Варна). През лятото на 1923 г. в града е преместен Алфред Томас. Ето какво разказва за тези дни Тодорка Московка, която е сред първите, приели истината, варненци: „Един ден при майка ми дойде наша съседка, Варвара Колимовска, и каза, че в града бил пристигнал германец, който говорел за Исус Христос. Макар че се боеше от баща ни, който бе много строг човек, все пак майка ми се реши и, всред

скромната стайна обстановка,

седнали на едно миндерче, за първи път чухме вестта на Христос, отправена към падналия човешки род, за да му донесе светлина и спасение.“ След тези начални събирания сказките се радват на добра посещаемост и са продължени в театралния салон „Съединение“.

Започва сериозна

съпротива от страна на православното духовенство.

След намесата на митрополит Симеон Алфред Томас е принуден да наеме първия самостоятелен салон (една стая), намиращ се на ул. „Бенковски“. Тодорка Московка си спомня как с помощта на посетителите в тази стая, която била огромна, наредили няколко

пейки и столове, сложили амвон за проповедника и така през есента на 1923 г. била открита първата адвентна църква във Варна. В този салон църквата се помещава от 1923 до 1931 г.

На 28. 07. 1924 г. е извършено и първото адвентно кръщение в града. Кръстена е Елисавета Московка, майка на Петър и Тодорка Московки. След два месеца се кръщава съседката Варвара Колимовска, която ги е довела на първото събиране при Алфред Томас, както и Мара Московка. До края на 1925 г. във Варна са кръстени общо 10 души. Между 1927 и 1931 г. се кръщават общо 37.

През 1928 г. във Варна се състои адвентна конференция с участието на всички библейски работници, както и на братята Бежел и Конради като представители на Дивизията. В последния ден в салона нахълтват т. нар. „природозащитници“, доведени от двама свещеници. Те имат за цел да осуетят събитието и да нанесат побой на присъстващите. Малтретирани са много хора, сред които и Ото Дебриц, Стефан Константинов и тогавашният ръководител на колпортьорите в България Нейчо Нейчев. На следващия ден, чрез ходатайството на германския консул и под закрилата на 8 полицаи, гостите от чужбина са изпратени до гарата.

През 1934 г. се случва още един инцидент. На 24 януари през нощта, когато гост във Варна е Алфред Томас, в двора на църквата е хвърлена ръчна изработена бомба.

На следващия ден градският печат отразява случилото се.

ГОНЕНА И ДЕЙНА

История на Църквата на адвентистите от седмия ден в град Варна

„Историята е полезна не защото четем в нея миналото, а защото четем в нея бъдещето.“
Жан Батист Сей

Под заглавие

„Варварско нападение“

във вестник „Варненска поща“, бр. 5465, на стр. 3 е отбелязано, че „подобна посътка, насочена към едно мирно християнско общество, прави тъжно впечатление“. Въпреки случилото се, събиранията продължават да бъдат добре посещавани.

За времето около 1940 г., когато проповедник е бил Коста Възвъзов, си спомня Жечка Сивинова: „През 1940 г., когато се кръстих, църквата наброяваше около 85 души. Тя беше жива и много дейна. Имаше си хубав хор, който по-късно се ръководеше от сестра Лидия Константинова и брат Агоп Тахмисян, и струнен оркестър. Въпреки че тогава нямаше градски транспорт, дори и от най-крайните квартали всички идвахме на църква навреме. Най-голяма радост изпитвахме, когато имаше есенна молитвена седмица. Тогава разполагаме с евангелска литература и се надпреварвахме помежду си в продажбата ѝ. Тръгвахме на групи по селата. Едните поемаха от единия край на селото, а другите – от другия... и като се срещнем, се питахме кой колко книги е продал... и как е бил

посрещнат от хората. С тази работа имаше много опитности и тогава

мисионските минути бяха най-интересни...“

През годините на комунизма църквата е претърпяла много лишения. Един от най-големите проблеми, изправяли се пред нея, е бил свързан с мястото за събиране. От 1971 до 1990 г. за салон е пригодена къщата на Добра Чакърва на ул. „Труд“ 3. Въпреки увеличилата се членска маса (към края на осемдесетте години – около 200 членове), църквата трябва да се побира в малко и твърде недостатъчно помещение в района на циганската махала. Само една линия от градския транспорт минава край тази къща и в събота автобусите по нея са пълни с адвентисти. Не без причина в нашите среди и до днес се запазил споменът за тези трудни години. Изразът

„при баба Добра“

се е превърнал в своеобразно кратко наименование на един цял период на трудности и преследвания, през които е преминала църквата ни във Варна.

След 10 ноември 1989 г. промените в обществото не подминават и църква Варна. Пред нея се откриват нови перспективи за развитие. Още през януари 1990 г. в града започват да се провеждат веднъж седмично публични евангелизаторски беседи. Говорител на първата тема е Стоян Томанов. Следващата лекция е представена от Цанко Митев. Интересът към нея надхвърля очакванията. Само в двора на църквата има близо 150 външни посетители. За да може да се посрещне тази непредвидена ситуация, се предприема наемането на читалища по квартали, в които през два поредни вторника говорят Георги Чакърва и Никола Левтеров. Но само след две седмици и тези помещения се оказват малки да поберат желаещите да слушат Божие Слово. Като лектори са поканени проповедници и миряни от цялата страна. Броят на посетителите

варира между 700 и 1200.

През втората половина на 1992 г. американският евангелизатор Робърт Уегли провежда евангелизация в зала 1 на „Фестивален комплекс“. Семинарът се превръща в събитие от общоградски мащаб. Средно около 900 души всяка вечер посещават беседите. Резултатите не закъсняват. През декември същата година се извършват две кръщения в б-сейна на комплекс „Амбрасадор“ – „Златни пясъци“. Там 134 души сключват завет с Христос и това са двете най-големи кръщения в историята на варненската църква. Изведнъж се оказва, че тя наброява около 400 души, и се налага да бъде разделена на две.

Междувременно през 1992 г. е закупена сградата на училището на слепите на ул. „Стефан Караджа“ 31 и там е предприет строежът на новия молитвен дом. Средствата за ремонта и издигането на постройката са осигурени от се-

мейството на Мак Нийлс, който посещава Варна и лично се запознава с условията там. Църквата влиза в завършената сграда в началото на 1995 г. и след 70 години за първи път се радва на свой собствен салон, който побира всички посетители.

От есента на 1997 г. във Варна се основава нововъведеният в живота на българските адвентисти клуб „Изследовател“. Варненската църква е

една от първите,

които се ангажират активно с работата с подрастващото поколение. Два пъти в месеца в неделя юношите на възраст от 12 до 16 години се събират в собствена стая и под ръководството на избрани за целта служители (аниматори) провеждат редовните си сбирки. Тази дейност спомага за духовното развитие на юношите.

В края на 1999 г., когато двете църкви във Варна наброяват близо 600 членове, около Рождествените празници, по инициатива на адвентистите, за първи път в града се провеждат общи мероприятия

с останалите евангелски църкви

там. Те допринасят за осъществяването на контакти с варненските протестанти. Създава се една добра атмосфера на приятелски взаимоотношения.

Междувременно възниква идеята за сформиране на нова църква и през 1999 г. се ражда „Орбита“, наречена така по името на Младежки дом „Орбита“, където се състоят първите ѝ сбирки.

Бел. рег.: Църква „Орбита“ беше представена в бр. 7. Поради липса на място тук съкращаваме интересни факти и събития, както и много от имената на проповедници и пастори, работили в църквата във Варна.

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД

Главен редактор Петя Накова

Редакционен съвет: Людмила Младенова,
Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1000 София, кв. „Враждебна“ ул. „8“ №49

тел. 980-47-01, 946 70 98 факс 946 70 93

e-mail: xm@tradel.net

ISSN 1310-8654